

Pet nas je bilo pod bori

Je kar nekaj japonskih imen v tej zgodbi in pisal jih bom po naše. V upravni pokrajini Míe (beseda dveh zlogov) v Osrednji Japonski je krasen zaliv Ise z mnogimi otoki. A kar vleče japonska srca v ta zaliv, niso ne mogočne gore naokrog ne borovi gozdovi in ne zeleni otoki v zalivu. Vleče jih skupek dveh najstarejših šintoističnih hramov, menda iz 5. stoletja po Kristusu. Zunanji hram se imenuje Geku hram; 5 km proč je Naiku hram. Zunanji hram ima celo vrsto vhodov za pot v notranjost. Navadni smrtniki smejo le do drugega vhoda, ki se imenuje tóno-támagaki. Le cesar in njegovo spremstvo iz dvora smejo nadaljevati pot. Hrama sta v senci čudovitih japonskih cipres. Dvomim, da jih Japonci dolgo občudujejo, ker je njihov pogled usmerjen v središče nedostopnega hrama. Po šintoističnem verovanju prebiva kar nekaj bogov v teh hramih, bolj natančno opredeljeno: kar nekaj bogov in boginj. Šintoisti so prepričani, da ima vsak šintoistični hram svoje posebno božanstvo - za čigar točno ime večkrat sploh ne vedo -, in prisotnost božanstva dela hram svet, ga spreminja v svetišče. Tudi zgoraj omenjeni Naiku ali Notranji hram je Japoncem tako svet, da se navadni smrtniki smejo približati temu hramu le do prvega vhoda v svetišče.

Menil sem, da je koristno spoznati enega najsvetejših japonskih krajev, se razume najsvetejših za šintoističnega Japonca. Obstal sem v spoštljivi razdalji do Geku hrama; tako mi ni bilo treba s poklonom počastiti hramove stavbe, ko stojim pred prvim vhodom v svetišče. Ne vem več, ali je bilo več borov kot cipres okoli mene. Stojim in gledam množico. Po pravici povedano: smili se mi. Toliko vere in zaupanja v nekaj, kar se ne da dokazati - Japonci verujejo vsaj v 800.000 bogov in boginj - a temu se pokorijo iz spoštovanja do več kot dvatisočletne tradicije svojega ljudstva.

Ko tako stojim, me predrami glas v angleščini: »You here?«

Ozrem se: pred mano stoji pater jezuit ameriškega porekla, ki pa si je bil privzel japonsko državljanstvo z imenom K. Prepričan je bil, da lahko tako bolj uspešno misijonari. Ob njem storji starejši gospod, po vsem videzu tudi Amerikanec. Pater ga predstavi: njegov oče je; dokler je še zdrav, hoče videti Japonsko in kraj, kjer deluje njegov sin. Pater pravi, da hoče očetu pokazati vsaj nekaj vhodov v svetišče. Naj nanju počakam, če mi je prav. Spremljam ju z očmi. Pater je brez klobuka, oče pa ga sname in se prikloni pred vhodom, kot vidi, da to delajo

Japonci. Čez kakih pet minut se vrneta. Pater vodi očeta za roko in ga spretno pripelje pod bor - ali cipreso, ne vem več - kakor smo se zmenili. Vsi trije se še nismo odločili za nadaljno pot. Šele zdaj opazim japonskega gospoda z mlajšo osebo ob njem; ves čas sta stala malce ob strani, kot drugi obiskovalci, ki se niso hoteli drenjati in so lepo čakali na mehkih, gramozu podobnih tleh. Japonec se nam predstavi: s 35-letno hčerko sta končala romanje. Tudi mi se na kratko predstavimo z rahlim poklonom. Japonski gospod vljudno prosi za dovoljenje, da nadaljuje pogovor. Nihče od nas nima ničesar proti. Pater očetu sproti na kratko prevaja. Japonski gospod pa nadaljuje: na romanje sta se s hčerjo podala, da izprosita hčeri dobrega zakonskega moža. In glej, silen vtis je nanju napravil patrov način, kako je skrbno vodil in ljubeznivo skrbel za očeta. Ali bi gospod pater ne hotel resno pomisliti na zakon z njegovo hčerjo? Patrova skrb za ostarelega očeta je neke vrste spričevalo, da bo skrbel za ostarele člane svoje nove družine. Materialnih skrbi ne bo imel: družina ima ogromna posestva, ki prinašajo tudi po drugi svetovni vojski izdaten dohodek.

Pater se še smehlja; malce rdeč je postal v obraz. Prevajal ni več, ampak očetu obljubil, da mu na koncu vse obrazloži. Japonskemu gospodu pa odgovori: se čuti počaščenega ob nenadni hvali; je prepričan, da bi njegova hči bila idealna žena, on pa da je katoliški misijonar, ki se je bil družini odrekel.

Japonski gospod mu vpade v besedo - pravzaprav z dvignjeno roko prosi za svojo besedo -: ali niso japonski svečeniki poročeni? Zlahka bo lahko nadaljeval svečeniško službo, ker bi mu zgradili čudovito bogat hram na ženinem posestvu.

Pater se še zmeraj smehlja: katoliški misijonarji obljubijo Kristusu, da se ne bodo poročili - da tako laže odidejo v tuje dežele in tam neovirano delujejo.

Malce поблиže si ogledam hčer japonskega gospoda - japonska lepotica je, ni dvoma. Japonski gospod se še enkrat globoko prikloni in prosi, da mu njegovo nagovor oprostimo. Kar radi storimo. Japonski gospod poda vsem trem roko; njegova hči se pri tem ponižno smehlja, a roke ima skrite v rokavih svojega dragocenega kimona.

Potem se še mi trije poslovimo drug od drugega. Če se ne motim, je japonski gospod, skoraj kakor zase, ko se je obrnil, zamrmral: »Kristo sama«, kar je japonska vljudna beseda za Kristusa. Dosti goratih in od velikih mest oddaljenih naselij še zmeraj ne ve kaj dosti o Kristusu. Ponekod se japonsko dekle ne sme

poročiti s kristjanom...

Pet nas je bilo pod bori (še zmeraj ne vem, ali je bilo več cipres kot borov) in ostal sem sam. Se pravi: jaz in naš Gospod, ki ni nikdar daleč od nikogar, ki se želi Vanj potopiti. Zaprošil sem Ga za japonskega gospoda in njegovo hčer. Za milost spreobrnjenja. Mojo molitev so spremljale čudovito lepe oči mlade Japonke.